

عنوان مقاله:

کاربرد قیده‌های تنوین دار در متون منثور تاریخی تاریخ بلعمی، تاریخ بیهقی، التوسل الی الترسل، تاریخ جهان گشا

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات ادبیات، عرفان و فلسفه، دوره 3، شماره 3 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسنده:

عزیزه نیدی - عضو هیئت علمی دانشگاه فرهنگیان، پردیس بنت الهدی صدر بوشهر

خلاصه مقاله:

تنوین یک نشانه خطی است که از زبان عربی به فارسی راه یافته. در زبان فارسی، تنوین نصب یا دو زبر نسبت به گونه‌های دیگر تنوین، کاربرد فراوان تر و چشمگیرتری دارد. نقش دستوری واژگان تنوین دار در زبان‌های عربی و فارسی متفاوت است. در این مقاله کاربرد قیده‌های تنوین دار (منون) در متون منثور؛ تاریخ بلعمی (قرن چهارم)، تاریخ بیهقی (قرن پنجم)، التوسل الی الترسل (قرن ششم) و تاریخ جهانگشا (قرن هفتم) بررسی شده است. پژوهش نشان می‌دهد که علامت تنوین از طریق ترجمه ی قرآن کریم و آثار عربی، وارد زبان فارسی شده و در هر دوره کاربرد بیشتری یافته است. همچنین به نظر می‌رسد دلیل گرایش فارسی‌زبانان به استفاده از تنوین نصب یا دو زبر علاوه بر معنای قیدی داشتن منصوبات عربی، مربوط به ویژگی‌های آوایی و تاریخی خود زبان فارسی نیز می‌باشد.

کلمات کلیدی:

قید تنوین دار، تاریخ بلعمی، تاریخ بیهقی، التوسل الی الترسل، تاریخ جهانگشا

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/834451>

